



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

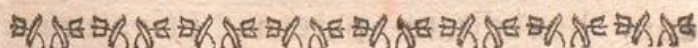
§. 1. S. Romualdi initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)



HISTORIA ECCLESIASTICA.

LIBER LVII.



BENEDICTUS VII. PAPA.

OTTO III. IMPER. OCCID. BASILIUS ET
CONSTANTINUS IMP. ORIENTIS.

§. I.

S. Romualdi initia.

Illa tempestate duo magna Anachoritarum lumina, Romualdus, in Longobardia, & Nilus in Calabria exoriebantur. Romualdus Ravennæ ex illustrissima Ducum familia natus, juvenis, illius ætatis, quam etiam affluentes divitiæ irritabant, communi vitio, luxuriæ indulgere cœpit. Cum tamen Deum timeret, sæpe e cœno surgere conabatur

Sæculum X.
A.C. 983.

vit. per Petr.
Dam. Act.
Ben. Sæc. 6.
p. 281. Boll.
7. Febr. to. 4.
p. 101.

tur

Sæculum X. tur & magnam de se ipso & mundo vi-
 A. C. 983. storiam reportare animo constituebat.
 Feras insequens & lustrans nemora, ubi
 locum situ amœnum conspiciebat, men-
 tem cogitatio subibat: *Quam commode
 hic Eremiticæ versarentur! quam dulci
 quiete procul a tumultu sæculi remoti frue-
 rentur!* Parens ejus, nomine Sergius,
 vir moribus sæculi vivens & rationum
 suarum tenacissimus, cum quodam pro-
 pinquorum suorum de possessione am-
 plissimi prati litigabat, cumque videret
 Romualdum filium in hac causa cedere,
 atque Adversarii cædem, quam ipse me-
 ditabatur, vehementissime avversari, se
 eum hæreditate paterna privaturum
 comminatus est. Tandem ad certamen
 ventum, in quo propinquus ille manu
 Sergii occubuit. Quamvis vero Romual-
 dus in isto homicidio nullam aliam par-
 tem haberet, quam quod præsens fuisset,
 quadraginta dierum pœnitentiam susce-
 pturus ad Monasterium Classense S. Apol-
 linaris secessit.

Ibi cujusdam fratris cõversi horta-
 tu permotus propositum concepit, totum
 se Deo consecrandi, petiitque sibi Habi-
 tum monasticum dari, quem cum Mo-
 nachi, ne iram parentis ejus provoca-
 rent, ipsi conferre non auderent, Ro-
 mualdus Honestum Archiepiscopum Ra-
 vennatem, quondam Abbatem Classen-
 sem,

fem, adiit. Suasit Præsul, ut juvenis vocantem Deum sequeretur, Monachosque eum voti compotem facere jussit, cujus Auctoritate freti paruerunt. Tunc Romualdus ætatis suæ annum agebat vigesimum, Honestus vero Episcopus Ecclesiæ Ravennatis Regimen anno nongentesimo septuagesimo primo suscepit; unde sequitur, Romualdum non ante annum nongentesimum quinquagesimum secundum primo lucem aspexisse. Tribus annis in Monasterio Classensi versatus, & dolens collapsam Disciplinam, monachorum mores severe reprehendere, iisque Regulam ante oculos ponere cœpit. Illi juvenis audacis objurgationem non ferentes, importunum monitorem atroci consilio e medio tollere statuerunt; cumque eum singulis noctibus maturius ad orandum surgere scirent, nihil commodius visum, quam ex editissimo aggere incautum præcipitare. Nec effugisset mortem, nisi ex conjuratorum numero aliquis periculum manifestasset.

Tum Romualdo ad altiorem perfectionis gradum tendenti relatum, prope Venetias Eremicolam nomine Marinum degere, celebrem spiritualis vitæ Magistrum. Igitur impetrato Abbatis & Monachorum Classensium consensu, quem lubentissime dederunt, ad oras Venetorum navigavit, ejusque viri Disciplinæ

Sæculum X.

A. C. 983.

*vit. n. 101.**Rub. hist.**Rov. p. 262.**vit. n. 7.*

Sæculum X.
A. C. 983.

plinæ se tradidit. Marinus vir erat magnæ simplicitatis & vitæ puritatis eximiæ, sed nullo vitæ anachoreticæ magistro usus fuerat. Singulis diebus Psalterium recitabat, & Romualdus, antequam mundo valedixisset, omnino literarum rudis, tunc vix legere satis didicerat, cumque crudus præceptor, ut errantem corrigeret, recitantis caput in læva parte virgæ sæpe percuteret, ille injuriam diu passus, tandem inquit: *Magister! verbera, obsecro, latus dextrum, nam in sinistro tantum non audiendi facultatem perdidisti.* Marinus Discipuli patientiam admiratus exinde lenius eum habuit.

§. II.

Petri Urseoli Conversio.

Petrus Urseolus, tunc temporis Venetorum Dux, viam sibi ad Solium atroci crimine paraverat. Nam cum Veneti Vitalis Candidiani Antecessoris ejus fidem suspectam haberent, communicatis consiliis ejus Palatium oppugnare & perfidum cum tota familia interficere constituerunt. Quia vero, Vitale inimicorum vim & insidias solertissime devitante, destinata exequi non poterant, Petri Urseoli ædibus Palatio Ducali contiguus ignem subjecerunt, ipso consentiente, cui nempe Ducis Reipublicæ Dignitatem promiserant. Omnia deinde,
ut